

ПРИЈАТЕЉСТВА СЕ СТИЧУ СВУДА

Једна од лепших ствари у животу су добри људи које упознајемо. Познанства се стичу на разним местима, као и у ситуацијама у којима то најмање очекујемо, просто такви сусрети се не могу испланирати. Некога упознате у школи, као друга из одељења, некога у аутобусу или на летовању. Од таквих сусрета не очекујемо много јер се углавном свде на површне разговоре о времену, о ситуацији у друштву и јеловнику у хотелу. Међутим, понекад та познанства постану таква да са тим људима почнемо да разговарамо телефоном, или кад се заврше часови или летовање. То су познанства која мењају наш живот, кад почиње да нам буде важно шта мисли та друга особа.

Једног таквог пријатеља, односно пријатељицу, срео сам и ја, боравећи у болници као шестогодишњи дечак. Том приликом упознао сам Елену, девојчицу из Херцег Новог, која има исти здравствени проблем као ја и вршњакиња ми је. Елена и ја смо оперисани у размаку од два дана. Оперисао нас је исти хирург и делили смо исту собу у болници. Нисам очекивао да ћу се спријатељити са том размаженом девојчицом, али се десило сасвим супротно - постали смо добри пријатељи. Она је у почетку била нервозна због болничког смештаја и уплашена због сутрашње операције, а сам ја био оперисан претходног дана. Боравећи у заједничкој соби, док смо били принуђени да лежимо у својим креветима, почели смо да разговарамо све више и Елена је почела да показује своје друго лице. Упознао сам једну ведру, насмејану девојчицу која ми је причала ми је о свом граду на мору у ком никада пре нисам био, о старијем брату и сестри, друговима из вртића. У разговору са њом време је пролазило све брже и све је било лакше да се поднесе.

Након изласка из болнице чули смо се телефоном, чак сам и лето те године провео као њен гост у Херцег Новом. Од тада је прошло много година, а наше пријатељство и даље траје. Један сусрет у болници донео ми је пријатељицу до које ми је и данас јако стало. Надам се да ће тако и остати до краја живота.

Душан Столевски, 8. разред

Земун

2. место